

Koulutus ja yhteiskuntaluokka

TAMPERE
UNIVERSITY
PRESS

Toimittaneet Mira Kalalahti,
Heikki Silvennoinen,
Janne Varjo & Minna Vilkmán

Koulutus ja yhteiskuntaluokka

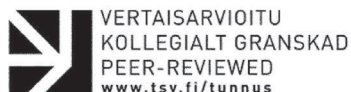
Koulutus ja yhteiskuntaluokka

Mira Kalalahti
Heikki Silvennoinen
Janne Varjo
Minna Vilkman
(toim.)

Kasvatussosiologian vuosikirja 4.

Tampere University Press
<https://edition.fi/tup>
<https://isni.org/isni/0000000507168743>

©2023 Tekijät ja Tampere University Press

Tämän teoksen sisältö (ellei toisin mainita) on julkaistu Nimeä-EiKaupallinen-EiMuutoksia 4.0 Kansainvälinen -lisenssillä (CC BY-NC-ND 4.0). Aineistoa saa jakaa ja levittää edelleen missä tahansa välineessä ja muodossa, kunhan tekijä mainitaan. Aineistoa ei saa hyödyntää kaupallisesti eikä sitä saa julkaista muokattuna. Tutustu käyttöehtoihin osoitteessa <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.fi>.

Typografia
Markus Itkonen

Taitto
Eija Kylmäniemi

Kannen toteutus
Jonna Lahti

Kannen maalaus
Gösta Adrian-Nilsson: Akrobater i Paris, 1924 öljy kankaalle © Kuvasto 2023

ISBN 978-952-359-048-9 (PDF)
ISBN 978-952-359-049-6 (painettu, nid.)

Kustantaja: Tampere University Press, Tampere, Suomi
Painopaikka: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Viittausohje:
Kalalahti, M., Silvennoinen, H., Varjo, J. & Vilkmann, M. (toim.) 2023. Koulutus ja yhteiskuntaluokka. Tampere: Tampere University Press. <https://doi.org/10.61201/tup.865>

Sisällys

Esipuhe 7

- 1 Koulutus suomalaisessa luokkatutkimuksessa: Johdanto 9
Heikki Silvennoinen, Janne Varjo & Mira Kalalahti

Osa I Sosiaalinen liikkuvuus ja eletty luokkaloikka

- 2 Lääketieteen opintoihin valikoituminen ja lääkärin ammatin
periytyminen 29
Mira Kalalahti & Hanna Nori
- 3 Työväenluokkaisesta taustasta ekonomiksi – tasapainoilua kahden
maailman välillä 50
Nina Haltia, Ulpukka Isopahkala-Bouret & Heli Mutanen
- 4 ”Sosiaalista nousua en oo miettiny”. Työläistaustaiset yliopisto-
opettajanaiset, yliopistotyö ja eletty luokka 72
Mari Käyhkö

Osa II Koulutus kasautuvana pääomana?

- 5 Yhteiskuntaluokka nuoruudessa ja koulutuspolun kuopat 97
Janne Varjo, Mira Kalalahti & Minna Vilkman
- 6 Koulutusvalinnan illuusio nuorten siirtymävaiheessa peruskoulusta
toiselle asteelle 117
Veronica Salovaara
- 7 Luokka-asema ja työn suomat kehittymismahdollisuudet 139
Heikki Silvennoinen, Kaspian Herrala, Heikki Kinnari & Hanna Laalo

Osa III Koulutusjärjestelmä erottautumisen välineenä

- 8 Kulttuurinen reproduktio Suomessa: Ylempien yhteiskuntaluokkien elämäntapa peruskoulun opetussuunnitelman perusteissa 163
Jarmo Kallunki
- 9 Kieli kulttuurisena pääomana: Yhteiskuntaluokan tekeminen koulun arjessa 187
Sara Juvonen, Riikka Oittinen, Heidi Huilla, Sonja Kosunen, Marja Peltola & Tiina Luoma
- 10 Koulutusloikan kannattajat: Suhtautuminen oppivelvollisuus uudistukseen yhteiskunnallisen aseman mukaan 210
Toni Ahva, Vilja Helminen & Hanna Wass
- Yhteiskuntaluokka koettuna ja elettyinä: Jälkisanat 235
Mira Kalalahti, Heikki Silvennoinen, Janne Varjo & Minna Vilkmán
- Kirjoittajat 244

Esipuhe

Kasvatussosiologian neljäs vuosikirja pureutuu sosiologian peruskysymyksiin – koulutuksen ja luokka-aseman välisiin yhteyksiin sekä koulutuksen ja yhteiskuntaluokan yhteisvaikutuksena muotoutuviin elämänmahdollisuuksiin.

Kasvatus ja koulutus ovat merkittäviä yhteiskunnan sosiaalista kerrostumista ja yksilöiden luokka-asemia selittäviä tekijöitä – koulutussosiologialla ja luokkatutkimuksella onkin useita risteyskohtia, tyypillisimpinä esimerkiksi valikoituminen koulutuksessa sekä hankitun koulutuksen yhteys ylisukupolviseen sosiaaliseen liikkuvuuteen. *Koulutus ja yhteiskuntaluokka* -teoksen luvut kuvaavat, miten luokkatausta vaikuttaa esimerkiksi koulumenestykseen, koulutusvalintoihin ja lopulta valikoitumiseen eri tavoin arvotetuille jatkokoulutusreiteille.

Teos jatkaa Suomen Kasvatustieteellisen Seuran Kasvatussosiologian ja koulutuspolitiikan verkoston piirissä syntyneitä teoksia *Koulutuksen tasa-arvon muuttuvat merkitykset* (2016), *Koulutuksen lupaukset ja koulutususko* (2018), sekä *Koulutuksen politiikat* (2021).

Olemme kirjan toimittajina hyvin tyytyväisiä siihen monipuoliseen kattaukseen, jonka koulutuksen ja yhteiskuntaluokan teemoja tutkivat ovat kokoelmaan tuottaneet. Kirjoittajien ohella kiitoksensa ansaitsevat anonymit arvioijat, joiden työpanos on tiedejulkaisemisessa korvaamaton. Tampere University Pressiä kiitämme sujuvasta toimitus- ja kustannustyöstä.

Vuosikirjan toimittajat

Helsingissä ja Turussa 11. syyskuuta 2023

1

Koulutus suomalaisessa luokkatutkimuksessa

Johdanto

Heikki Silvennoinen, Janne Varjo & Mira Kalalahti

Motto:

Ilman yhteiskuntaluokkia on vaikea ymmärtää, miten yksilöt toimivat ja tekevät valintoja yhteiskunnassamme (Erola 2010c, 44).

Johdanto

Yhteiskuntien luokkarakenne ja luokka-asetat sekä niiden tuottamat elämänmahdollisuudet ovat sosiologian peruskysymyksiä. Sosiaalinen stratifikaatio eli yhteiskunnallinen kerrostuneisuus tarkoittaa yhteiskuntien sisäistä jakautumista elinmahdollisuuksien (esimerkiksi tulot tai omaisuus), vallan ja sosiaalisen arvostuksen suhteen. Sosiologiassa tätä jakoa on kuvattu perinteisesti yhteiskuntaluokan käsitteellä. (Savage 2015.) Erik Olin Wrightin (2005; ks. myös Kahma 2011) mukaan yhteiskuntaluokka on yhtäältä *subjektiivisen aseman ilmaisu*. Tällöin luokka liittyy käsitykseen siitä, miten yksilöt tai ryhmät sijoittuvat yhteiskunnan sosiaalisessa hierarkiassa. Toisaalta luokka on objektiivinen asema, jota määrittää materiaallinen epätasa-arvo ja erilaisten hyödykkeiden jakautuminen. Kolmanneksi luokka on henkilökohtainen selitys taloudellisille olosuhteille, jotka asettavat ehdot tulonmuodostukselle. Neljänneksi historiallisessa perspektiivissä yhteiskuntaluokilla kuvataan epätasa-arvoisia

yhteiskuntia. Viidenneksi luokka on ohjelmallisesti taloudellisen sorron ja riiston perusta.

Kasvatus ja koulutus ovat merkittäviä yhteiskunnan sosiaalista kerrostumista ja yksilöiden luokka-asemia selittäviä tekijöitä, minkä vuoksi koulutussosiologialla ja luokkatutkimuksella on useita risteyskohtia. Valikoituminen koulutuksessa ja hankitun koulutuksen yhteys ylisukupolvisen sosiaaliseen liikkuvuuteen ovat tyypillisimmät risteyskohdat. Useissa maissa tehdyt tutkimukset todentavat yhteiskuntaluokkien väliset suhteelliset erot koulutuksen hankkimisessa enemmän tai vähemmän pysyviksi: ylemmistä yhteiskuntaluokista ponnistavien koulutusura on säännönmukaisesti muita pidempi ja saavutetun tutkinnon taso korkeampi (Becker 2003; Breen & Goldthorpe 2001; Marshall, Swift & Roberts 1997; Shavit & Blossfeld 1993; Shavit ym. 2007; ks. Naumanen & Silvennoinen 2010). Luokkatausta vaikuttaa nuoren koulumenestykseen, koulutusvalintoihin ja lopulta valikoitumiseen eri tavoin arvotetuille jatkokoulutusreiteille. Koulumenestystä ja valintoja voidaan selittää osittain koulukulttuurilla: keski- ja yläluokkaisissa perheissä oma kotikulttuuri on lähempänä koulukulttuuria kuin työväenluokkaisien perheiden kotikulttuuri (Bourdieu & Passeron 1977). Keski- ja yläluokkaisten perheiden lapsille ja nuorille on koulukilpailussa selvää etua kulttuurisesta taustastaan. Tämä ero havaitaan niin perusopetuksessa kuin yliopisto-opinnoissakin (Bourdieu 1984; Nori 2011; Seppänen ym. 2015).

Koulukulttuurin tärkeimpiä määrittäjiä ovat käytetty kieli ja koulun toimijat eli opettajat ja rehtorit sekä opetussuunnitelma. Sekä koulun itsestään selvänä otettu kieli että lasten kotiympäristössään oppima ja käyttämä kieli ovat luokittuneita (Bernstein 1971, 1975, 1996; Bourdieu 1984, 1991; Bourdieu & Passeron 1977). Opettajat tulevat vaikuttaneeksi koulukulttuuriin yhtäältä oman luokka-asemansa ja toisaalta opetussuunnitelman kautta. Opettajat ja rehtorit edustavat keskiluokkaa ja sen kulttuurista koodistoa ja odotuksia, jotka työväenluokkaiset lapset voivat tuntea vieraiksi. Opetussuunnitelmat otetaan varsin yleisesti annettuina ja niitä pidetään jokseenkin puolueettomina, vaikka tosiasiansa ne ovat muotoutuneet paitsi perinteiden voimasta myös poliittisten päätösten tuloksena. On sosiologisesti mielekästä kysyä, minkä yhteiskunnallisten ryhmien käsitykset oikeasta ja tarpeellisesta tiedosta opetussuunnitelmiin päätyvät sekä miten käsitys sivistyksestä ja koulun tavoittelemasta mallikanalaisesta on muotoutunut. Koulusivistys ei ole yhteiskuntaluokkien vaikutuksesta vapaa ideaali. (Apple 1979, 1982.) Yhteiskuntaluokkien vaikutusvalta opetussuunnitelmiin ja koulutuspolitiikkaan ylipäätään ei ole yhtäläinen. Koulutuspoliittista valtaa käyttävät keskiluokkaiset toimijat, mikä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että koulutuspolitiikka ajaisi ainoastaan keskiluokan etua.

Suomalaisessa luokkatutkimuksessa koulutusta on tarkasteltu pääasiassa yhteiskunnallisiin asemiin valikoitumisen ja sosiaalisen liikkuvuuden näkökulmasta. Toisaalta kasvatustieteissä ja sosiologiassa on tehty kouluun ja koulutusjärjestelmään liittyvää tutkimusta, jossa yhteiskuntaluokat ja erilaiset luokkakulttuurit ovat tarkastelussa ainakin jollain tavalla mukana. Tässä luvussa tarkastelemme suomalaisen luokkatutkimuksen vaiheita sekä tarkastelemme sitä, miten koulutus on otettu suo-

malaisessa luokkatutkimuksessa huomioon yhtenä ulottuvuutena. Samalla taustoitamme myös yhteiskuntaluokkien ja luokkarakenteen tutkimisen paradigmoja. Osoitamme miten yhteiskunnan rakenteen ja koulutuksen välisiä yhteyksiä käsittelevä 2020-luvun koulutussosiologinen tutkimus perustuu edelleen sosiologian klassikoille ja heidän ajattelulleen. Tämän jatkumon ymmärtäminen on mielestämme keskeistä suomalaisen koulutussosiologian itseymmärryksen ja paradigmaattisen uudistumisen näkökulmista.

Yhteiskunnallisiksi tai sosiaalisiksi luokiteltavien ilmiöiden ja koulutuksen väliset suhteet eivät kuitenkaan rajoitu sosiologisen luokkatutkimuksen alueelle. Sosiaalista liikkuvuutta ja koulutuksen periytyvyyttä on tutkittu Suomessa paljonkin, mutta enimmäkseen soveltamatta analyysissä suoranaisesti luokkateorioita – on puhuttu väljemmin ”sosiaalisen taustan” ja vanhempien koulutustason vaikutuksista koulumenestykseen, koulutusuralla etenemiseen ja tutkintoina realisoituihin saavutuksiin (esim. Hautamäki 1982, 1984; Kivinen, Hedman & Kaipainen 2007; Kivinen & Rinne 1995; Kuusela 1986; Nori 2011).

Suomessa pyrkimys tasa-arvoon on varsin vahvaa niin väestön keskuudessa kuin harjoitetussa politiikassakin. Myös usko jo saavutettuun mahdollisuuksien tasa-arvoon on laajalti omaksuttu. Kansainvälisten vertailututkimusten mukaan tuolle uskolle on myös perusteita. 2000-luvulla näyttää kuitenkin siltä, että edellisen vuosisadan tasa-arvoistumiskehitys ei jatku entiseen tapaan, vaan tuttujen yhteiskunnallisten jakojen oheen on kehkeytynyt uusia eriarvoisuuksia. Tämän vuosikirjan tutkimuksissa raotetaan näennäisen tasa-arvon verhoa, joka on paljolti peittänyt taakseen yhä merkittävämmän kysymyksen yhteiskuntaluokasta ja sen vaikutuksesta ihmisten koettuihin todellisuuksiin ja elämänkulkuihin. Toivommekin, että Koulutus ja yhteiskuntaluokka -teos löytää yleisönsä kasvatus- ja yhteiskuntatieteilijöitä laajemmasta piiristä.

Yhteiskuntaluokka kasvatussociologian tutkimuskohteena

Karl Marx, Max Weber ja Emile Durkheim nostivat yhteiskunnan luokkarakenteen, erilaiset luokka-asemat ja niiden tuottamat elämänmahdollisuudet sosiologisen tutkimuksen keskiöön. Sosiologian klassikot jättivät kytkemättä koulutuksen merkityksen yksilön luokka-asemaan tai yhteiskunnan hierarkkisen rakenteeseen. Luokan ja koulutuksen yhteys alkoi tiivistyä vasta myöhemmin empiirisen tutkimuksen myötä.

Yhteiskuntaluokkia käsittelevä klassinen sosiologinen tutkimus on jakautunut kahteen perinteeseen: marxilaisessa tutkimuksessa on painotettu tuotantosuhteiden – eli tuotantovälineiden omistamisen ja vallan – roolia. Weberiläisessä tutkimuksessa on puolestaan kiinnitetty huomiota markkinakapasiteettien – esimerkiksi ammatin, tulojen ja koulutuksen – merkitykseen. Karl Marxin ja Max Weberin lisäksi myös Emile Durkheim (1997) käsitteli sosiaalista kerrostuneisuutta tutkimuksessaan yhteiskunnallisesta työnjaosta. (Giddens 1973.)

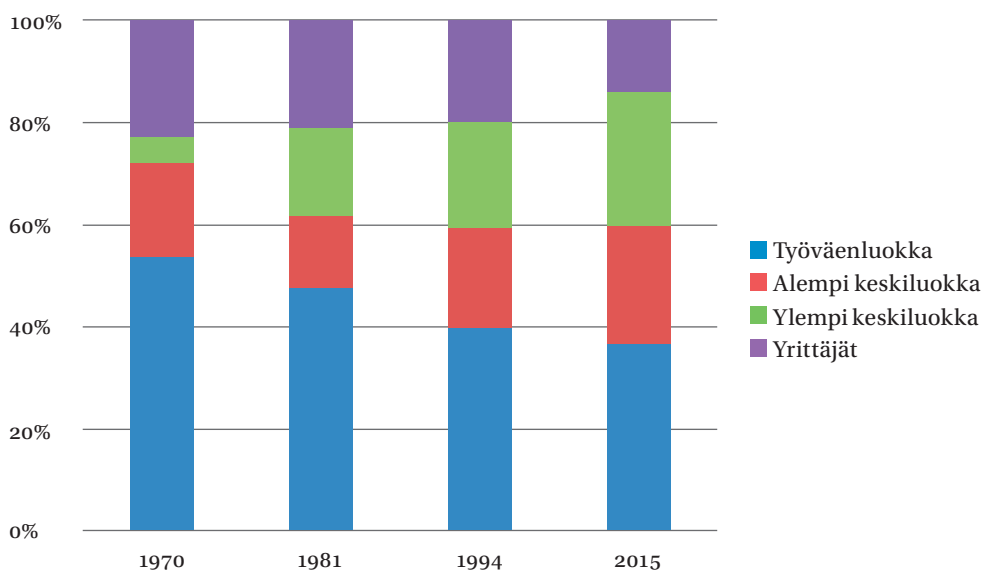
Marxin (1964) mukaan kapitalistinen yhteiskunta on luokkayhteiskunta, jossa aiempi feodaalisen yhteiskunnan väkivaltaan perustunut alistaminen oli korvautunut taloudellisella riistolla. Yhteiskuntaluokat määrittyivät tällöin tuotantosuhteiden kautta tuotantovälineet omistavaksi porvaristoksi ja palkkatyötä tekeväksi työväenluokaksi. Weberin (1978) luokka-aseman määrittelyssä elämänmahdollisuuksilla viitataan resursseihin, joita yksilöt voivat käyttää hyvinvoinnin ja muiden haluttujen päämäärien saavuttamiseen. Weber tarkasteli luokkia niiden markkina-asemiin perustuvina taloudellisina luokkina (class), säätyjakoon perustuvina asemina (status) ja puoluejakoon perustuvina puolueina (party). Luokkajaossa on kysymys omistamisen lisäksi käytettävissä olevasta varallisuudesta – luokat syntyvät taloudellisten intressien ja markkinoiden olemassaolon yhteisvaikutuksena. Status oli Weberille yhteiskunnan kerrostuneisuuden keskeinen osoitin – statusasema voi perustua esimerkiksi elämäntapaan, muodolliseen koulutukseen ja syntyperään tai ammattiin perustuvaan arvoasemaan. (Blom 1987; Turner 1988; Weber 1978.)

Durkheim (1997) käsitteli yhteiskunnan kerrostuneisuutta työnjaon näkökulmasta. 'Primitiivisissä' yhteiskunnissa on vallalla samankaltaisuuteen perustuva mekaaninen solidaarisuus. 'Moderneissa' orgaaniseen solidaarisuuteen perustuvissa yhteiskunnissa työnjako on keskeistä yhteiskunnallisen solidaarisuuden ja yhtenäisyyden kannalta. Durkheimin mukaan sosiaalisen kerrostuneisuuden tulee normaalissa tilassa ilmentää yksilöiden välistä luonnollista (esimerkiksi koulutuksen kautta muotoutunutta) erilaisuutta. Tähän normaaliin, pakottomaan työnjakoon kuuluu esimerkiksi se, että jokainen saa työstään oikeudenmukaisen palkkion.

Suomen luokkarakenteen muutokset 1970-luvulta nykypäivään

Suomen luokkarakenteen yleensä hitaaseen muutoksen ovat vaikuttaneet ennen muuta talouden ja työnjaon muutokset. Harri Melinin (2019) mukaan luokkarakenteen ensimmäinen suuri murros Suomessa merkitsi itsenäisen pienviljelyn laajentumista 1920-luvulla: toiseen maailmansotaan saakka Suomi oli maatalousyhteiskunta, jossa teollisuuden ja muun palkkatyön osuus oli eurooppalaisittain vertaillen pieni. Toinen luokkarakenteen murros perustui yhteiskunnan palkkatyöläistymiseen: 1940-luvun lopulta 1970-luvulle maataloudesta siirtyi joukoittain väestöä teollisuustyöhön ja palveluihin. Kolmas suuri murros oli palkkatyöväestön keskiluokkaistuminen: 1970-luvulta lähtien erilaisen asiantuntijatyön ja johtotehtävien määrä kasvoi ja niin sanotun suorittavan työn osuus väheni. (Melin 2019; ks. myös Blom & Melin 2014.)

Suomessa 1970-luvulta lähtien tapahtunut keskiluokkaistuminen sisältää useita yhtäaikaisia trendejä. Ensinnäkin sekä ylemmän että alemman keskiluokan osuudet ovat kasvaneet merkittävästi suuremmiksi kuin koskaan aikaisemmin. Toinen tärkeä muutos on työväenluokan supistuminen: vielä 1980-luvun alussa työväenluokkaan lukeutui puolet ammatissa toimivista mutta vuonna 2015 enää runsas kolmannes. Kolmas keskiluokan kasvuun liittyvä muutos on ollut yrittäjäväestön väheneminen. Vielä 50 vuotta sitten yrittäjiä oli runsas viidennes ammatissa toimivasta väestöstä, joista iso osa maatalousyrittäjiä. Vuonna 2015 yrittäjiä oli 15 prosenttia ja maanviljelijöitä alle kolme prosenttia. Kun yrittäjät ja palkkatyötä tekevä keskiluokka muodostavat yhdessä 63 prosenttia ammatissa toimivasta väestöstä, voi nykyistä Suomea hyvin kutsua keskiluokkaiseksi yhteiskunnaksi. (Melin 2019.)

Kuvio 1. Suomen luokkarakenne vuosina 1970, 1981, 1994 ja 2015 (%) (Melin 2019).

Yhteiskuntaluokkien koostumus sukupuolen mukaan on niin ikään muuttunut olennaisesti. Naisten osuus keskiluokassa on kasvanut ja työväenluokassa vähentynyt – työväenluokka on muuttunut uudelleen miesenemmistöiseksi. Siinä missä keskiluokka on nykyisin naisenemmistöinen, keskiluokan sisällä miehiä on tuntuvasti enemmän erilaisissa johtotehtävissä. Luokissa näkyvät erot ovat havaittavissa myös koulutuksen eriytymisessä sukupuolen mukaan. Esimerkiksi vuonna 2015 naisten osuus kaikista tutkintoon johtavan koulutuksen opiskelijoista oli 53 prosenttia. Koulutusaloinn vaihtelu oli suurta. Humanistisella ja opetuslalla naisten osuus oli 75 prosenttia, sosiaali- ja terveyslalla 67 prosenttia ja tekniikan ja liikenteen alalla 22 prosenttia. Sukupuolittaisen eriytymisen lisäksi myös suupolvittaisilla ja alueellisilla jaoilla on edelleen tärkeä sijansa luokkarakenteen eriytymisessä. Työväenluokkaan lukeutuvien osuus on suurempi vanhoissa ikäpolvissa, ja ylempään keskiluokkaan lukeutuvien osuus väestöstä on suurempi kaupungeissa kuin maaseudulla. (Melin 2019.)

Suomalaisen luokkarakenteen keskiluokkaistumisessa on ollut ennen kaikkea kysymys väestön nousevasta koulutustasosta. Koulutustason kohoaminen on myös avannut uusille kohorteille aiempaa paremmat mahdollisuudet saavuttaa vanhempiin korkeampi sosiaalinen asema, ja koulutuksen tasa-arvoistuminen on lisännyt ylisukupolvista sosiaalista liikkuvuutta (Erola 2009). Kuten Jani Erola, Elina Kilpi-Jakonen ja Lucia Ruggera (2020) huomauttavat, vähemmän keskusteltu muutos koskee luokkarakenteen muutoksen vaimenemista nuoremmilla kohorteilla. Sosiaalisen nousun mahdollisuuksien vähentyessä sosiaalisen laskun todennäköisyys lisääntyy, ja samalla koulutuksen merkitys kilpailussa korostuu.

Suomalaista luokkatutkimusta 1940-luvulta 1990-luvulle

Suomalaisen luokkarakenteen historia 1800-luvulta alkaen palautuu ammatti- ja elinkeinorakenteeseen, vaikka tuolloin ratkaiseva kriteeri olikin jako omistajiin ja omistamattomiin. Raja vedettiin sen mukaan, oliko henkilö itsenäisessä vai epäitsenäisessä ammattiasemassa, eli 'omistiko' hän elinkeinonsa. Käytännössä yhteiskuntaluokat olivat siis ammattiluokkia, ja luokat voitiin laskea ammattien perusteella elinkeinorakenteesta. (Haapala & Peltomaa 2018.) Pertti Haapalan ja Jarmo Peltomaa (2018) mukaan tämä luokkakuva alkoi murtua vasta 1990-luvulla, kun perinteiset ammattihierarkiat ja identiteetit muuttuivat. Luokkaa alettiin määritellä uudelleen, eikä ammatti ollut enää itsestään selvä jakaja. 2000-luvulla luokkajaossa alettiin korostaa kulttuurisia tekijöitä, mistä lähtökohdista erottelua alettiin tehdä enemmän identiteetin ja elämäntavan kuin työpaikan ja palkan suuruuden mukaan. Kyse on pikemmin painostuksen muutoksesta kuin täyskäännöksestä. Työ ja tulot nimittäin selittävät edelleen elämäntapaa ja identiteettiä.

Luokan käsite nousi varsinkin 1960- ja 1970-luvuilla julkiseen keskusteluun Suomessa; tosin jo aiemmin oli tehty muutamia laajoja luokkatutkimuksia. Tärkein niistä

oli vuonna 1948 julkaistu Heikki Wariksen teos *Suomalaisen yhteiskunnan rakenne*. Waris tarkasteli paitsi suomalaisen yhteiskunnan kerrostumarakennetta, myös sosiaalista liikkuvuutta kerrostumien välillä. Seuraava merkittävä tutkimus oli vuonna 1966 julkaistu Urho Rauhalan (1966) teos *Suomalaisen yhteiskunnan sosiaalinen kerrostuneisuus*. Rauhalan tutkimuksessa yhteiskuntaluokat muodostettiin ammattien arvostukseen pohjautuen eikä esimerkiksi teoreettisesti määritettyjen objektiivisten kriteerien perusteella.

Yrjö Engeströmin kirja *Koulutus luokkayhteiskunnassa* vuodelta 1970 on ensimmäinen suomalainen teos, joka keskittyy koulutuksen ja yhteiskuntaluokkien yhteyksiin. Engeströmin marxilaisessa analyysissä koulu on läpeensä porvariston luokkaintressien mukaan järjestäytynyt laitos, ja ideologisena koneistona se pyrkii tekemään yhteiskuntaluokat näkymättömiksi:

[– –] myöhäiskapitalistisen yhteiskunnan taloudellisen toiminnan luonne edellyttää massoilta hyvin suurta kulutushalukkuutta. Lisäksi massoilta vaaditaan lisääntyvässä määrin suoritushalukkuutta, pyrkimystä kohota jatkuvasti ylemmäs yhteiskunnan hierarkiassa. Nämä ominaisuudet ovat tärkeitä myöhäiskapitalistisen yhteiskunnan taloudelliselle kasvulle ja tasa-painon säilymiselle. (Engeström 1970, 72.)

[– –] massat on saatava vakuuttuneiksi siitä, että menestyminen tai epäonnistuminen on ainoastaan yksilöstä kiinni; hänen sosiaalisella taustallaan ei ole mitään yhteyttä asiaan. Massa on saatava ajattelemaan jatkuvasti vain yksilöä yhteiskunnan toiminnan perusyksikkönä – yhteiskuntaluokat on tehtävä kansalaisille käsittämättömiksi käsitteiksi. (Engeström 1970, 73.)

Suomalaisen yhteiskunnan rakennetta kuvaavaan teokseen *Suomalaiset* sisältyy luokkatutkimuksen kannalta kaksi tärkeää tutkimusta: Risto Alapuron (1980) *Yhteiskuntaluokat ja sosiaaliset kerrostumat 1870-luvulta toiseen maailmansotaan* ja Matti Alestalon (1980) *Yhteiskuntaluokat ja sosiaaliset kerrostumat toisen maailmansodan jälkeen*. Alapuro kuvaa, kuinka maailmansotien välisenä aikana keskiluokkaistuminen ja koulutus laajenivat yhtä jalkaa. Vuonna 1940 keskiluokkaan luettiin kuuluvan noin 10 prosenttia perhekunnista; juuri keskiluokka omaksui koulutuksen yksilökohtaisen kilpailun välineeksi. Tällaisten pyrkimysten vuoksi koulutus lisääntyi jo tuolloin nopeammin kuin tila ylimmissä luokka-asemissa. Aikaisemmin yliopisto oli ollut vahvasti nimenomaan ylemmän virkamiehistön kouluttaja, mutta maailmansotien välisenä aikana sivistyneistö ja akateemisesti koulutetut alettiin nähdä osana keskiluokkaa, mikä oli tuonaikainen osoitus ylimpien tutkintojen inflaatiosta. (Alapuro 1980.)

Alestalo (1980) kiinnittää niin ikään huomiota koulutukseen juuri keskiluokan kasvun ja toimihenkilöasemien lisääntymisen yhteydessä. Toisen maailmansodan jälkeinen aika olikin voimakkaan toimihenkilöistymisen aikaa. Akateemisesti koulutetusta väestönosasta oli 1970-luvulle tultaessa tullut palkkatyötä tekeviä toimihenkilöitä, tyypillisinä esimerkkeinä lääkärit, asianajajat ja arkkitehdit. Toimihenkilötehtävien ja korkeakoulutuksen lisääntymisen seurauksena keskiluokan kulttuurinen

koostumus muuttui. Keskiluokkaan nousi yhä enemmän alempien yhteiskuntaluokkien kasvatteja, eivätkä he olleet omaksuneet kasvatuksessaan luokka-asemansa perineelle keskiluokalle ominaista kulttuuria.

Seppo Pöntisen (1983) tutkimus sosiaalisesta liikkuvuudesta poikkesi aiemmista suomalaisista luokkatutkimuksista monipuolisten tilastollisten menetelmien ja systemaattisen Pohjoismaiden vertailun ansiosta. Pöntinen esittelee ja kommentoi luokkateorioita, mutta käyttää empiirisessä osassa kuitenkin kerrostuman (*stratum*) käsitettä viitatessaan luokkiin: esimerkiksi "ammattitaitoiset työläiset" (*skilled workers*) ja "ammattitaidottomat työläiset" (*unskilled workers*). Pöntisen mukaan koulutus on pääasiallinen kanava kerrostumien välisessä liikkuvuudessa, eikä sosiaalista nousua juurikaan tapahtunut ilman jonkinasteista tutkintoa. Toisaalta sosiaalinen lasku työväenluokkasiin asemiin selittyi lähes yksinomaan matalalla koulutuksella. Niin ikään keskiluokan perheissä luokka-asema saatiin välitettyä jälkikasvulle nimenomaan tutkintoja hankkimalla.

Massiivisin luokkatutkimushanke Suomessa on ollut Raimo Blomin ja kumppaneiden Tampereen yliopistossa toteuttama "Luokkaprojekti", jonka pääteos *Suomalaiset luokkakuvassa* julkaistiin vuonna 1984 (Luokkaprojekti 1984). Luokkaprojekti perusti lähtökohdansa Erik Olin Wrightin marxilaiseen perinteeseen kuuluvaan luokkateoriaan, ja se oli osa Wrightin johtamaa suurta kansainvälistä luokkarakenne- ja luokkatietoisuushanketta. Koulutusta ei *Suomalaiset luokkakuvassa* -tutkimuksessa tarkastella eksplisiittisenä luokka-aseman kriteerinä eikä teoksessa käsitellä koulutuksen asemaa tai merkitystä systemaattisesti, mutta esimerkiksi työpaikan vaikutusmahdollisuuksiin ja työn autonomiaan koulutus liittyy ainakin epäsuorasti.

Markku Kivinen jatkoi Luokkaprojektin lähtökohdista tutkimuksellaan uusista keskiluokista. *Parempien piirien ihmisiä* -tutkimus (1987) käsitteli erityisesti uusien keskiluokkien määrittelyn problematiikkaa. Kivisen mukaan 20 prosenttia 1980-luvun suomalaista palkansaajista luettiin uusien keskiluokkien ytimeen, joka koostui professionaaleista, tieteellis-teknisestä sivistyneistöstä, pääoma-adekvaatin autonomian ryhmästä ja virastotyön johtavassa asemassa olevien ryhmästä. Koulutus on vahvasti mukana Kivisen tutkimuksessa, joka kehitti eteenpäin teoriaa työn autonomiasta luokkakriteerinä. Ammatin tunnustettu professionaalisuus ja koulutusvaatimukset kytkeytyvät vahvasti yhteen, ja näin ollen koulutus on ainakin epäsuorasti vaikuttamassa luokkien muodostumiseen ja luokkien eroihin.

Marja Järvelän *Palkkatyö ja koulutustarve* (1991) käsitteli palkkatyön kasvua, ammatillistumista ja toimijoiden strategioita toisen maailmansodan jälkeisessä Suomessa. Tutkimuksessa tarkastellaan palkkatyön yleistymisen ja väestön koulutustarpeen kasvun välistä yhteyttä. Väestöllä on tiettyjä yhteiskuntaluokittain eriytyneitä intressejä koulutukseen. Järvelä analysoi erityisesti palkansaajien työorientaatiota, työpaikan vaihtoihteita, työn ja koulutuksen vastaavuutta, työssä saatua koulutusta sekä motivaatiota hankkia lisää koulutusta ja parantaa ammattitaitoa.

Yhteiskuntaluokka ja koulutusinstituutio kytkeytyvät monin tavoin toisiinsa. Yhtäältä koulutus oli alusta alkaen ylempien yhteiskuntaluokkien vallan ja etuoikeuksien legitimoija ja toisaalta alempiin yhteiskuntaluokkiin lukeutuvan enemmistön hallinnan väline. Sittenkin koulutukseen pantiin yhteiskuntapolitiikassa paljon toivoa tasa-arvoisempien elämänmahdollisuuksien avaajana, ja erityisesti 1900-luvun jälkipuolisko oli koulutuskasvun ja kaventuvien luokkaerojen aikaa. Mutta 2020-luvulla voimme todeta luokkataustan edelleenkin vaikuttavan yksilön koulumenestykseen, koulutusvalintoihin ja lopulta valikoitumiseen eri tavoin arvostetuille jatkokoulutusreiteille.

Koulutus ja yhteiskuntaluokka -teokseen sisältyvät tutkimukset osoittavat yhteiskuntaluokan vaikutuksen ihmisen koko elämänkaaren mitassa. Sen lisäksi, että lapsuudenkodin luokka-asema määrittää yksilön koulutusuran pituutta, luokka vaikuttaa myös koulukokemuksiin ja käsityksiin itsestä opiskelijana. Eri yhteiskuntaluokista ponnistavat kokevat niin peruskoulun kuin yliopisto-opinnotkin eri tavoin. Lopulta luokka-asema määrittää myös työelämässä tarjolla olevia oppimis- ja koulutusmahdollisuuksia. Oppiminen, koulutussaavutukset ja menestys eivät ole nyky-Suomessakaan vain ”itsestä kiinni”.

ISBN 978-952-359-049-6

 TAMPERE
UNIVERSITY
PRESS

